

Shalom kjære venner!

Mer enn en gang har jeg hørt Eli, en av beboerne, si: «Hvor har det blitt av de 80 årene?» ☺ Inntrykket vi har her på hjemmet, er at jo eldre vi blir, desto kortere virker årene.

Det er allerede gått et halvt år siden sist nyhetsbrev, utrolig nok! Og like utrolig: det er 40 år siden Ebenezerhjemmet først åpnet dørene! 14. April 2016 feiret vi dette sammen 350 gjester fra både inn- og utland.

Hensikten med arrangementet var å gi Gud æren for hans trofasthet, og vi er svært takknemlige for at alle tilbakemeldingene vi har fått, bekrefter at det målet ble nådd! 40 dager/år får oss umiddelbart til å tenke på ødemarken og den åndelige symbolikken knyttet til det. Men bak all symbolikken handler det om at én tidsperiode er tilbakelagt, og en ny er på trappene, med de velsignelser og utfordringer den fører med seg.

Esther Meyer talte på vegne av beoerne på jubileet

Så med mange gode minner gjemt i våre hjerter ser vi framover i tro, mens vi husker på Guds trofasthet: «Jeg førte dere i ørkenen i førti år. Klærne dere hadde på, ble ikke utslitt, heller ikke skoene du hadde på føttene.» (5.Mos. 29.5) Selv om vi ikke vet hva fremtiden vil bringe, vet vi at den uansett er i Guds hender! Med det i tankene, bestemte vi oss for å publisere en bok om hjemmets historie med vitnesbyrd fra beboerne, i anledning 40års- jubileet. Bokens tittel ble «Kom i hu hva Herren har gjort: Ebenezerhjemmet – de første 40 årene». Boken, som foreløpig bare finnes på engelsk, er å få tak i på våre hjemmesider: www.ebenezer.co.il, eller ved å kontakte kontoret.

Vi vil gjerne benytte anledningen til å takke Gud fra dypet av vårt hjerte for **Dr. Brian (Baruch) Pokroys** trofaste og hengivne tjeneste. Han har arbeidet som lege hos oss siden hjemmet ble etablert, og pensjonerer seg i slutten av juni. Vi har ikke ord for hva Dr. Pokroy har betydd for oss alle, både beboere og ansatte – «For takket være deg, bror, er de hellige ved godt mot.» (Filemon 1.7)

Det er **Dr Faith (Hannah) Goldberg** som tar over etter Pokroy. Hun opplever dette arbeidet som et kall fra Gud: for flere år siden fikk hun lagt på hjertet en byrde for de eldre, og har siden spesialisert seg i geriatrisk medisin. For to måneder siden fullførte hun etterutdanningen og ble tilgjengelig for å arbeide ved hjemmet. Perfekt timing! Det var en stor oppmuntring for oss å oppleve at Gud nok en gang har sørget for dyktige hender som kan ivareta beboerne.

Dr. Pokroy blir overrakt gave under jubileumsfesten

13.-14. april holdt vi vårt årlige komitemøte i stiftelsen. Der diskuterte vi bl.a. byggeplanene for en egen sykehjemsavdeling, men den endelige godkjenningen er ikke klar riktig ennå. Vi har god oversikt over byggeprosess og kostnader, men den endelige avgjørelsen vil først bli tatt når alle data er på bordet. De siste månedene har vi hatt møter med flere faglige konsulenter, og når arbeidet fra disse er fullført, vil vi bli i stand til å presentere mer presise overslag til komiteen.

I mellomtiden har vi fått et brev fra Helsemyndighetene om at bygget trenger umiddelbar oppussing, noe andre aldershjem i Israel også har fått pålegg om. Det påkrevde vedlikeholdet er i samsvar med standarder for eldre bygg som vårt. Vi hadde planlagt å gjøre disse utbedringene som en del av byggeprosjektet, men helsemyndighetene vil ikke gi oss byggetillatelse hvis ikke vedlikeholdet først er tatt. Med andre ord, selv om komiteen ikke skulle godkjenne planene for en sykehjemsavdeling, er vi fremdeles pålagt å pusse opp bygningsmassen for å få fornyet driftslisens.

Som Israels barn stod ved elven Jordans bredder etter 40 år i ørkenen, klare til å innta Løfteslandet, står også vi overfor samme utfordring. Jeg tror Gud oppfordrer oss til å ta et skritt i tro, til å begynne å vasse over Jordan for å komme i land på andre siden (Jos. 3.9-17). Vær gjerne med oss og be om visdom og ledelse i denne saken.

Herren har velsignet oss med fantastiske volontører, noen for en kortere periode, andre for opptil 2 år. Her er vitnesbyrdet til en av dem.

Shalom i Yeshua, Messias navn.

Jeg heter Emma, og jobber som frivillig på Ebenezerhjemmet. Jeg ble født inn i en kristen familie i Nederland i 1959. Jeg studerte til sykepleier og jobbet på et gamlehjem i fem år før jeg giftet meg og fikk fire døtre. Etter 12 års ekteskap gikk vi dessverre fra hverandre, og jeg ble nødt til å oppdra barna våre alene. Men Gud er god – han brukte situasjonen til å dra meg nærmere seg og øve meg i å stole mer på ham. Døtrene mine er vakre, voksne kvinner nå, som lever selvstendige liv uten å være avhengig av meg lenger.

Da jeg var 18 år gammel, forelsket jeg meg i Israel. Bibelgruppen vår fikk en dag besøk av en messiansk jødisk kvinne, og fortalte oss om sitt folk og sin Messias. Vitnesbyrdet hennes berørte meg dypt, og fra da av vokster det fram et sterkt ønske i meg om å tjene det jødiske folket. Men det skulle fremdeles gå mange år før jeg fikk muligheten, og til slutt hadde jeg nesten gitt opp. Men vi har en fantastisk Gud! Han åpnet alle dører slik at jeg kunne få komme og tjene hans folk i dette landet.

Nå jobber jeg som volontør på Ebenezerhjemmet og bor sammen med andre som også ønsker å tjene Gud på denne måten. Da jeg kom hit i juli 2015, var det svært varmt og luftkondisjoneringen på hjemmet virket ikke. Dette var «ild-testen». Hvis jeg hadde måtte bo under slike forhold i hjemlandet mitt, hadde jeg hatt i hvert fall ett migrene-anfall i uka. Men takk og lov! Siden jeg kom hit, har jeg ikke hatt ett eneste anfall. Det er rett og slett et mirakel, og det bare bekrefter at det er her Gud vil ha meg nå. Jeg jobber i første etasje som pleieassistent, og stortrives! Jeg elsker å ta hånd om beboerne, de er nydelige mennesker! Vi arbeider hardt, og det kan være slitsomt til tider, men det er et privilegium å få gi god omsorg til slike dyrebare mennesker. Vi tar hånd om de fysiske behovene, men det er også viktig å se de åndelige og følelsesmessige behovene. Vi deler Jesu kjærlighet med dem ved å synge for dem, be sammen med dem og fortelle dem om Hans kjærlighet til dem.

Og vi ser stadig at det skjer undre. En av beboerne var blitt deprimert. Det var vanskelig å oppmuntre henne, og mesteparten av tiden var hun nedfor. En dag ble hun alvorlig syk, og måtte på sykehus. Situasjonen var alvorlig og vi var redd for at hun ikke kom til å klare det. Men takk og lov, hun frisknet til og kom tilbake til oss på Ebenezer! Da hun var kommet tilbake, kviknet hun stadig mer til og hun ble nesten helt frisk. Men det vakreste var å se at depresjonen fullstendig forsvant! Nå er hun full av åndelig og mental styrke, til tross for alderdommens 'vondter og verker'. Vi er alle takknemlige til Gud! Guds ånd er sannelig tilstede på dette hjemmet, og derfor er det også så godt å jobbe her.

All ære til Gud!

Noen av volontørgruppene

I Kristi kjærlighet,
Johnny og Shoshanna Khoury

“...and called the name of it Ebenezer, saying, hitherto hath the LORD helped us” “עד הנה עזרנוהו” ויאמר, אבן העזר, אבן העזר (שמואל א', 12, 1) (1 Sam 7, 12, 1)